

KINIRO
QUARTET!

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

VOLUME ONE
1
KINIRO QUARTET!

แต่งเรื่อง Yuuho Niimu
ภาพประกอบ DSmile
แปล dasuma

E LIGHT NOVEL

ກິ
ນີຣ໌
ກວູເກຕ໌
ບໍລິສັດ
ເລິງ
ຟຳ

**KINIRO
QUARTET!**

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

ຍູໂອ: ນິມຸ

ກາວ DSmile

เชยโจ ชุซุอ:

[เครื่องดนตรีที่ใช้] คอร์เน็ต

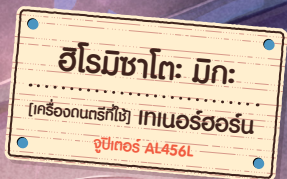
หมายเลข YCR-233011

อิชิกิ คิโนเอ:

[เครื่องดนตรีที่ใช้] คอร์เน็ต

หมายเลข YCR-3355

“ฉันบอกว่าถ้าพวกเธอไปเป้าเสียงน่าเกลียด
มันจะสร้างความอับอายให้โรงเรียนใจ”

ชายคนนั้นพูดจาหยาบค้าย

ชวนให้สงสัยคุณสมบัติความเป็นครู
ออกมาอีกครั้งอย่างหน้าตาเฉย

“อะไรเนี่ย! ดูกากันอยู่ได้!
นายจะมาเข้าใจอะไรพวกเรา!
เอย์ตันปะยอมรับพวกเรานะ!
ลองสักตั้งก็ได้!”

An anime-style illustration featuring two young women. The woman in the background has long, dark purple hair and purple eyes, looking slightly concerned or pleading. The woman in the foreground has shorter, wavy purple hair and green eyes, looking down with a shy or blushing expression. They are both wearing light-colored, possibly white or light blue, strapless dresses. The background is dark blue with white stars, suggesting a night sky. A large, faint watermark '3' is visible in the center of the image.

“นาติน
ถ้าไม่ทำให้ใหญ่ขึ้นกว่านี้ละก็
ระวังเอ๋ยัตินเบินนะ”

“ยะ ะ.....ได้ยาวอะ อิคก็!
หยุดนะ!”

“หว่า เลิกนะเนี่ย”

“ว้ายยย!”

นาซึสะโตนคิโนะอะจิบหน้าอก
จากด้านหลังอย่างแรง

Contents

KINIRO QUARTET!

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

13

Prelude

โหมโรง

17

[ตอนที่ 1]

amabile

ความนุ่มนวล

49

[ตอนที่ 2]

appassionato

เสน่หา

139

[ตอนที่ 3]

lontani/con tenerezza

ความเศร้าสร้อย/และด้วยรัก

183

[ตอนที่ 4]

con allegrezza

มีชีวิตชีวา

259

[ตอนที่ 5]

espressivo

ด้วยอารมณ์อันร้อนแรง

299

Finale

บทส่งท้าย

KINIRO QUARTET! 1

ทำนองเพลงบุสสีลงพื้น 1

ประพันธ์โดย Yuuho Niimu

ภาพประกอบโดย DSmile

แปลโดย dasuma

KINIRO QUARTET! 1

© 2013 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2013 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

Thai translation rights © 2015 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-810-8

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ใจจรตนาณชัย

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปัญญาคณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์

พิสูจน์อักษร ชนัญญา เตชจักรเสมา, พรพิมล กิจลือเกียรติ

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิสิทธิ์แสง, พรพิมล กิจลือเกียรติ, อภิสันธ์ รสโรสง, นันทิภักค์ พรพิทยาเลิศ

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ซอยรวมคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<https://yumeyaclub.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำจากบ.ก.

ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาให้การสนับสนุน
นิยายเรื่อง Kiniro Quartet หรือในชื่อภาษาไทยว่า ‘ทำนองเพลง
บรรเลงฝัน’ เล่มนี้นะครับ

‘ทำนองเพลงบรรเลงฝัน’ เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มและเหล่า
เด็กสาวผู้หลงใหลในเสน่ห์แห่งเครื่องเป่าทองเหลือง และมีความฝัน
ที่จะมุ่งไปสู่เวทีระดับโลก ผลงานเรื่องนี้ชนะเลิศการประกวดรางวัล
คิกออฟของสำนักพิมพ์โอเวอร์แลป สำนักพิมพ์น้องใหม่ในญี่ปุ่น และ
ติดโผในการจัดอันดับของ ‘Kono Light Novel ga Sugoi! 2015’ ด้วย
ช่วงหลายปีนี้มีนิยายแนวแฟนตาซีครองตำแหน่งหนังสือ ส่วน
ตัวผมจึงรู้สึกว่ามีนิยายแนวดนตรี ทั้งยังเป็นเครื่องเป่าหรือพูดให้ชัด
ยิ่งขึ้นคือยูโฟเนียมออกมาให้ได้อ่านแบบนี้เป็นรสชาติที่แปลกใหม่มาก
ครับ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะถูกใจเรื่องนี้ไม่มาก
ก็น้อยนะครับ

แล้วพบกันใหม่ในเล่มถัดไปนะครับ

บ.ก.

คำนำผู้แปล

ถ้าพูดถึงเครื่องดนตรีของเหลืองที่เรียกว่า “ยูโฟเนียม” “คอร์เน็ต” และ “เทเนอร์ฮอร์น” จะมีสักกี่คนที่รู้จัก?

ไลอตโนเวลเล่มนี้เป็นเรื่องราวของมาซู เอยจิ เด็กหนุ่มจากมหาวิทยาลัยดนตรีผู้คลั่งไคล้เครื่องดนตรีที่มีชื่อว่า “ยูโฟเนียม” ผู้ได้พบกับสี่สาวสี่สไตล์ที่เล่นเครื่องดนตรีคนละประเภท โดยส่วนตัวคิดว่าถ้าคนที่สนใจเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องดนตรีคงจะมีอารมณ์ร่วมไปกับเนื้อเรื่อง และสำหรับคนที่ไม่เคยรู้จักโลกของดนตรีก็คงจะรู้สึกสนใจพร้อมกับได้รับความรู้ใหม่ๆ ไปมากมายทีเดียว ขนาดตัวนักแปลยังต้องไปตามดูรูปของเครื่องดนตรีหรือเพลงที่มีอยู่ในเรื่องมาฟังบ้าง แถมยังอยากลองเล่นเครื่องดนตรีพวกนี้ขึ้นมาด้วย ถ้าผู้อ่านรู้สึกซาบซึ้งในดนตรีและลุ่มหลงไปกับความพยายามของพวกเธอในเรื่องต่างๆ ไปด้วย นักแปลอย่างฉันคงจะดีใจมากค่ะ เพราะรายละเอียดบางตอนพอได้ไปอ่านเจาะลึกมากขึ้นก็น่าสนใจมากเลยทีเดียว

เป็นไลอตโนเวลแนววัยรุ่นที่ทุกคนสามารถร่วมลุ่มไปกับเขาและพวกเธอได้! แต่อย่าลืมvormอับหัวใจของตัวเองไว้ให้ดี! สาวๆ อาจจะหลงปลื้มพอนักดนตรี! หรือบางทีหนุ่มๆ อาจจะตกหลุมรักสาวน้อยทั้งสี่ก็เป็นได้!

ตัวอย่าง

ภาพประกอบ : DSmile

เสียงดนตรีบรรเลงก้องไปทั่วห้องดนตรีขนาดใหญ่

นั่นเพราะวันนี้มีชั่วโมงบรรเลงรวมกันเอง
มาซู เอย์จิ ถอนหายใจขณะกดคีย์ฟิเนียมที่ตัวเอง
ได้รับมอบหมาย

คู่เสียงไม่ตรงกัน จังหวะก็ไม่พร้อมเพรียง
แถมยังมีกระทั้งพวกไม่ได้เป่าตามโน้ตเพลงอีกด้วย
นี่นะหรือท่วงทำนองของนักศึกษามหาวิทยาลัยดนตรี
ที่มุ่งมั่นสู่เส้นทางแห่งเสียงเพลง

“หยุด!”

เมื่อไม้ในมือวาทยกรหยุดลง เสียงที่ไปกัน
คนละทิศคนละทางก็หยุดตาม และการที่เสียงหยุด
ไม่พร้อมกันก็ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่ามีคนเล่นโดยไม่
ดูวาทยกรอยู่ด้วย

“เริ่มใหม่ตั้งแต่หน้าเส้นกันห้องที่สี่โน้ตปี!
ทรอมโบน! ฮอว์น! เทเนอร์แซก!”

เอย์จียกมือขึ้นเรียกวาทยกรที่เริ่มโบกไม้
ชี้เลือกนักดนตรีออกมาเป็นรายคน

“อาจารย์ครับ.....ตรงนั้นต้องมียูฟิเนียมด้วย
นะครับ.....”

ยูโฟเนียม เครื่องเป่าทองเหลืองเสียงกลาง ในญี่ปุ่นมักใช้เป็น
ตัวหลักของวงเครื่องเป่า ขนาดเล็กกว่าทูบาที่มีเสียงต่ำสุดประมาณ
เท่าหนึ่ง มีรากศัพท์มาจากคำว่ายูโฟเรียที่แปลว่า ‘เสียงดี’ เป็นเครื่อง
ดนตรีที่ให้ท่วงทำนองหลากหลาย แต่เวลาบรรเลงรวมมักโดนเครื่อง
ดนตรีที่มีช่วงเสียงเดียวกันกลบจึงถูกลืมได้ง่าย

เขาพูดเจ็ดถูกทำนองว่าเวลาโบกไม้ไผ่โน้ตเพลงด้วยหรือเปล่า
หัดสังเกตบ้างสิ นี่เป็นครั้งที่สามของวันนี้ที่เขาพูดความคิดเห็นของ
ตัวเองออกไป

เพราะโดนเอยจีพูดซ้ำข้อผิดพลาด ใบหน้าของวาทยกจึงแดง
ด้วยความอับอาย ก่อนจะตะโกนว่า

“หนวกหูนะ! ตรึงนี่ไม่จำเป็นต้องมียูโฟเนียมหรอก! ตั้งใจเป่าไป
ไม่ต้องรบกวนคนอื่นเขา!”

พูดจาหยาบคายไม่สมเป็นวาทยก เอยจีทนเล่นร่วมกับ
วาทยกที่ไม่นึกถึงจิตใจคนแต่งเพลงต่อไปไม่ไหว ถ้าหมดคาบนี้เขา
จะไม่มาเข้าเรียนวิชาอีก

“เฮ้อ.....ดนตรีของจริงไปอยู่ไหนแล้วนะ.....วงเครื่องเป่ามัน
ก็ได้อยู่หรอก แต่อยากเล่นวงเครื่องเป่าทองเหลืองซะมด.....”

หลังหมดชั่วโมงบรรเลงรวมเขาก็เดินออกจากตึกเรียน เย
หน้ามองท้องฟ้า สมัยมัธยมปลายเป็นช่วงที่สนุกมาก เพราะมีเพื่อน
ร่วมชั้นที่เรียกได้ว่าเป็นคู่แข่งอยู่ หมอนั่นเป็นคนที่แม้เขาจะพยายาม
เท่าไรก็ไม่สามารถเล่นเก่งกว่าได้ ขนาดการแข่งขันระดับประเทศ
ของนักเรียนที่ไปแข่งด้วยกัน หมอนั่นยังได้ทีหนึ่ง ส่วนเขาได้แค่ที่สอง
ต่อให้ดิ้นรนแค่ไหนก็ไม่สามารถเอาชนะหมอนั่นได้

แต่เขาไม่ได้รู้สึกอิจฉา แถมยังชื่นชมด้วยซ้ำ เป้าหมายของเขาคือไล่ตามหมอนั่นให้ทันและแซงหน้า ทำให้หมอนั่นยอมรับในตัวเขาต่างหาก พวกเขาทั้งคู่ตัดสินใจเรียนต่อในมหาวิทยาลัยดนตรีด้วยกัน แต่เพื่อนผู้มากความสามารถที่น่าจะได้เรียนด้วยกันตั้งแต่เดือนเมษายนกลับเดินทางไปยังอีกฟากฟ้าเสียก่อน

ต่อให้เขาส่งความคิดไปยังเพื่อนผู้อยู่ในที่ที่เขาไปไม่ถึงแล้ว เอย์จิกทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

เขาทำได้เพียงเหม่อมองฟากฟ้า พร้อมกับคิดว่าจะมีใครสักคนใหม่ที่สามารถดึงเขาซึ่งตกลงไปในบ้ำหลอมเสียงไม่พึงประสงค์แห่งนี้ขึ้นมาได้บ้าง

၂၀၁၇
၂၀၁၈
၂၀၁၉
၂၀၂၀
၂၀၂၁
၂၀၂၂

၂၀၁၇

หลังเอย์จิหลุดพ้นจากคาบเรียนบรรเลงรวม
เขาใช้เวลาหลายวันมานี้อย่างเลือนลอย

ต่อให้เข้าเรียนวิชาอื่น นอกจากยูโฟเนียมจะ
เป็นเครื่องดนตรีที่ไม่มีใครต้องการแล้ว เอย์จียังโดน
เพื่อนนักเรียนลอยแพอีกด้วย

เนื่องจากเขามีตำแหน่งที่สองในการแข่งขัน
ระดับประเทศพ่วงท้ายจึงตกเป็นเป้าอิจิกา ทั้งยัง
มีเรื่องในชั่วโมงบรรเลงรวมอีก จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะ
โดนซุบซิบนินทามากขึ้น

แม้เขาเป็นคนที่ไม่ใช่ใจกับเรื่องแบบนี้ แต่ก็
เชื่อว่าสบายใจ แม้แต่ตอนกินข้าวในโรงอาหารก็ยัง
โดนคนนินทา เอย์จิจึงเปลี่ยนมานั่งกินขนมปังที่สวน
ด้านในแทน

ตอนนั้นเอง เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ของเขา
ดังขึ้น ผู้ที่โทร.มาคือชิโมมูระ อาจารย์สัสมัยมัธยมต้น
นั่นเอง

“มาซุครับ”

“โอ้ เอย์จิคุง ได้ยินข่าวลือของเธอแว่วเข้ามา
บ่อยๆ เป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม?”

ชิโมมูระพูดเจือเสียงหัวเราะรำเริง

“ทราบเรื่องด้วยหรือครับ วงการนี้แคบจังเลย”

“เอาเถอะ ว่าแต่ เป็นแบบนี้ก็แสดงว่าทีมมหาวิทยาลัยคงน่าเชื่อถือ ลองฟังเรื่องไหว่วานที่จะทำให้แจ่มใสขึ้นหน่อยไหมล่ะ?”

“ครับ” เอยิจิไม่กล้าขัดใจชิโมมูระนัก

เพราะเขาคือคนสอนเสียงต่างๆ ของยูโฟเนียมให้เอยิจิ และยังให้เขาฟังเพลงต้นฉบับของวงเครื่องเป่าทองเหลืองในต่างประเทศ พร้อมกับบอกประสิทธิภาพที่แท้จริงของยูโฟเนียม และฟังซีดีเป็นเพื่อนเขาแทบทุกวันอีกด้วย

“เรื่องอะไรหรือครับ?”

เขาถามกลับอย่างง่ายดายโดยไม่คิดอะไรมาก

“ที่จริงแล้วหลานสาวของครูเป็นอาจารย์สอนดนตรีอยู่ที่โรงเรียนมัธยมต้นแห่งหนึ่ง แต่ดูเหมือนเธอจะโดนยัดเยียดพวกเด็กตัวยุ่งมาให้ล่ะ”

“ตัวยุ่งหรือครับ?”

ถ้าพูดถึงเด็กมัธยมต้นตัวยุ่งแล้ว น่าจะเป็นพวกเด็กเกะขอบก่อเรื่อง คงต้องระวังไว้หน่อย

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ถึงจะบอกว่าตัวยุ่ง แต่เป็นในสายตาของอาจารย์ที่ปรึกษาต่างหาก ที่นั่นเป็นโรงเรียนมีชื่อเสียงเรื่องชมรมเครื่องเป่า อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นคนอื่น แล้วนักเรียนพวกนั้นทะเลาะกับอาจารย์คนที่ว่านิดหน่อยนะ แต่ส่วนตัวครูคิดว่าเด็กกลุ่มนี้น่าสนใจดี อยากให้เธอไปดูหน่อยนะ สนไหม?”

“เอ่อ.....ถึงจะถามผมว่าสนใจไหมก็เถอะครับ แต่ผมยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยนะครับ?”

“ไม่เป็นไรหรอก ลองไปดูก่อนแล้วกัน จะส่งรายละเอียดให้ทางอีเมลนะ ฝากด้วยละ”

ตุ๊ต ตุ๊ต ตุ๊ต

พูดเองเออเองแล้วก็ตัดสายทิ้งหน้าตาเฉย

“เอ่อ อาจารย์ครับ.....”

ตอนที่เขากำลังคิดว่าช่างเป็นอาจารย์ที่บังคับคนอื่นเก่งจริงๆ นั้นเอง ก็มีอีเมลส่งมาถึง

เป็นอีเมลธรรมดา เขียนแค่ที่อยู่ของโรงเรียนมัธยมต้นกับเบอร์ติดต่อของอาจารย์ประจำชั้น

“เฮ้อ.....ยังงี้.....ก็ต้องไปละนะ ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจก็เถอะ แล้วที่ส่งมาให้มันไม่ใช่รายละเอียดสักหน่อย”

ถึงจะบ่นโน่นนี้ แต่เธอก็ไม่สามารถปฏิเสธคำขอจากชิโมมูระได้ เขาจึงพิมพ์อีเมลส่งไปหาอาจารย์ผู้เป็นหลานสาวทันที

วันอังคาร

เธอก็เข้าไปเรียนไปตามสมควรเหมือนทุกครั้ง และรีบออกจากมหาวิทยาลัยไปยังห้องพักครูฝั่งมัธยมต้นของโรงเรียนโฮโอ สถาบันนี้มีชื่อเสียงด้านเครื่องเป่า เขาต้องไปพบ **ทาจิบานะ คานาเอะ** อาจารย์สอนดนตรีซึ่งเป็นหลานสาวของชิโมมูระก่อน

หลังแจ้งธุระตรงประตูทางเข้า เจ้าหน้าที่ก็ติดต่อให้คนที่ผู้หญิงที่เดินมาจากห้องพักครูนั้นหน้าเด็กเสียจนอดคิดไม่ได้ว่าเป็นเด็กมัธยมปลาย เธอเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักไม่เหมือนกับชิโมมูระที่ใบหน้าเข้มแม้แต่น้อย

“เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ! คุณมาซู เอย์จิใช่ใหมคะ? ฉันชื่อ
ทาจิบานะ คานาเอะค่ะ ขอโทษจริงๆ นะคะที่คุณลงซิโมมูระไปฝันใจ
คุณแบบนี้!”

นั่นคือประโยคแรกพร้อมคำอ้อมค้อมขอโทษ ดูไม่เหมือนอาจารย์
จริงๆ เอย์จิรู้สึกเห็นใจเล็กน้อยว่าอยู่โรงเรียนมัธยมต้นแบบนี้ เธออาจ
โดนเด็กนักเรียนแกล้งเล่นก็ได้

“ยะ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ผมชื่อมาซู เอย์จิ อาจารย์
ซิโมมูระไม่ได้บอกอะไรมาเลย บอกแค่ทำให้มาก่อนนะครับ”

“อ๊ะ.....จั้นเหรอกะ? แต่คุณลงบอกว่า ‘ปล่อยให้เป็นหน้าที่
ของหมอนั่นก็พอ ะฮ่าฮ่า’ นะคะ”

คานาเอะเงยหน้าขึ้นมาและพูดด้วยสีหน้าสับสน ดูอย่างไรก็
ไม่เหมือนอาจารย์ที่อายุยี่สิบสามจริงๆ

“อะ ขอโทษนะครับ ก่อนอื่นช่วยอธิบายอะไรให้ผมฟังหน่อย
ได้ไหมครับ?”

เอย์จิเกาศีรษะของตนอย่างเกรงอกเกรงใจ

“เข้าใจแล้วค่ะ ใกล้ถึงเวลาเริ่มกิจกรรมชมรมพอดี จั้นไปกัน
เลยไหมคะ?”

คานาเอะยิ้มให้พร้อมเชื้อเชิญ และเดินไปพลาจเริ่มเล่าเรื่อง
ให้ฟัง

“ที่จริงแล้วในบรรดาเด็กใหม่ของชมรมเครื่องเป่าปี่นี้มีเด็กที่
ดูเหมือนจะเป็นปัญหาอยู่ จะว่าไงดีล่ะ พวกแกแค่เป็นเด็กแปลกๆ
นะค่ะ.....”

“เด็กแปลกๆ เหรอกครับ?”

แปลกแบบไหนกัน เด็กมีปัญหา? เอย์จิเริ่มรู้สึกสังหรณ์ใจ
ไม่ดี

“คะ พวกแกเป่าเครื่องดนตรีที่คุณลุงสอนให้สมัยประถมเนอะคะ
ซึ่งดูเหมือนชมรมของโรงเรียนจะไม่ใช้.....แต่พวกเด็กๆ ยืนยันว่า
จะใช้เครื่องเป่าพวกนั้นให้ได้ อาจารย์ที่ปรึกษาจึงได้พวกแกออกพร้อมกับ
บอกว่าการพวกแกเนอะคะ.....”

“หา.....”

เขาคิดว่าเป็นเรื่องที่แย่มาก แม้จะไม่ใช่เครื่องดนตรีที่ตัวเอง
ต้องการ แต่ถึงขั้นบอกว่าการไม่ต้องการ เป็นคำพูดที่ไม่ควรออกมาจาก
ปากคนที่มีอาชีพเป็นครูเลย

แต่เพราะเป็นชมรมเครื่องเป่าของโรงเรียนดัง จึงมีคนมาสมัคร
กันเยอะ ไม่จำเป็นต้องรักษาจำนวนสมาชิกถึงขนาดรับเด็กมีปัญหาไว้
ยิ่งเป็นโรงเรียนที่ส่งประกวดเป็นประจำ การที่อาจารย์ที่ปรึกษาจะ
มีอำนาจมากก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

“เรื่องจึงกลายเป็นว่าให้ครูสอนดนตรีอย่างฉันต้องดูแลไปก่อน
แต่สาขาวิชาเอกของฉันคือการขับร้อง ก็เลย.....ไม่ค่อยมีความรู้เรื่อง
เครื่องดนตรีเท่าไร.....”

หญิงสาวออกอาการห่อเหี่ยว

“เออ.....แล้วเครื่องดนตรีที่ว่าไม่ใช้กันในวงเครื่องเป่านี่คือ
เครื่องดนตรีอะไรหรอครับ.....?”

คงไม่ใช่รีคอร์เดอร์หรอกันะ เอย์จิเริ่มลน ถึงชิโมมูระจะเป็น
คนสอน แต่เชื่อว่าจะมีแค่เครื่องเป่าทองเหลืองอย่างเดียว หากเป็นเช่นนั้น
ก็อยู่นอกเหนือวิชาเอกของเอย์จิเช่นกัน

ทันทีที่คิดเช่นนั้นก็ได้ยินเสียงที่เหนือความคาดหมายแว่วมาจากที่ไกลๆ เป็นประโยคเพลงซึ่งเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

ท่วงทำนองนั้นฟังรื่นหู

“เพลงนี้หรือว่าจะเป็น.....ท่อนที่สองของ Divertimento?”

เอยจิถึงกับหวั่นไหว

ขาของเขาหยุดอยู่หน้าประตูห้องต้นเสียงนั้นโดยไม่รู้ตัว

“ที่นี่แหละค่ะ งั้นก็.....”

“ระ.....รอก่อนครับ ขออีกสักพัก”

เขาห้ามคานาเอะที่กำลังจะเปิดประตู เพราะกลัวว่าถ้าเปิดประตูแล้วทำนองชวนให้รู้สึกดีนี้จะหายไปด้วย

เสียงสั้นทำได้ชัดเจน

แม้จะยังไม่คล่องนัก แต่ก็ยังเป็นเสียงที่ประสานกันลงตัว

ถึงด้านดนตรีและทางเทคนิคจะยังไม่ค่อยชำนาญ แต่กระนั้นก็เป็นเสียงที่ดีหู

“.....หรือว่านี่คือบริติช ควอเทต!”

หัวใจของเขาเต้นรัว แม้ไม่อยากจะเชื่อ แต่ว่าเสียงที่บรรเลงอยู่อีกฟากของประตูนี้คือสิ่งนั้นที่เอยจิรู้จัก

เสียงนั้นเงียบไปเมื่อบรรเลงจบท่อนสอง เอยจิส่งสายตาให้กับคานาเอะ

เมื่อประตูเปิดออกก็อยู่ตรงนั้นจริงๆ

บริติช ควอเทต

ไม่เพียงแต่เป็นวงที่ใช้เครื่องเป่าทองเหลืองแบบอังกฤษทั้งหมด แต่ยังบรรเลงร่วมกันตามท่อนหลักสำคัญสี่ท่อนด้วย

“ว้าย! อะ อรุณสวัสดิ์ค่ะ อาจารย์ทาจิบานะ! อ้าว?”

เด็กสาวผมยาวที่ใช้ยูโฟเนียมซึ่งนั่งใกล้ประตูสุดหันมากล่าว
ทักทายด้วยสีหน้าตกใจ เมื่อสังเกตเห็นเอยจิ สีหน้าของเธอก็ยิ่งตกใจ
และแสดงความสับสน

“โอ้ อาจารย์คานาเอะ นั่นใครเหรอ?”

คนถัดมาเป็นเด็กสาวผมสีเทาตัดมัดข้างท่าทางร่าเริงที่นั่งอยู่
ตรงข้ามกับสาวยูโฟเนียม เธอถามอาจารย์คานาเอะ พร้อมกับหมุน
คอรีเน็ตในมืออย่างชำนาญ

“คุณคนนี้เป็นลูกศิษย์ลุงของคุณ ชื่อคุณมาซุ เขามาเพื่อช่วย
คุณการฝึกซ้อมของพวกเธอตามคำขอร้องของคุณนะ”

“เออ มาซุ เอยจิครับ ฝากตัวด้วย”

เขาแนะนำตัวไปก่อน แต่ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรต่อดี ไม่คิด
มาก่อนว่าสมาชิกทุกคนจะเป็นเด็กผู้หญิง แถมเขาไม่รู้วิธีรับมือเด็ก
สาวมัธยมต้นด้วย

ขณะกำลังคิดว่าจะพูดอะไรต่อ เด็กสาวที่ถือยูโฟเนียมก็วาง
เครื่องดนตรีลง ก่อนลุกขึ้นยืน

“อะ เออ ยามาโมโตะ นาซึสะ ค่ะ! ขอความกรุณาด้วยนะคะ!”

เธอโค้งมึนรีบให้สุดตัวจนแทบล้มหน้าคะมำ เอยจิคิดว่าเธอ
ดูเป็นคนใสซื่อและสุภาพเรียบร้อย

“หืม ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ฉันชื่อ อิชิกิ คิโนเอะ ยินดีที่
ได้รู้จักนะ เอยตัน!”

เด็กสาวมัดผมข้างตั้งชื่อเล่นให้เขาเรียบร้อย ก่อนชูคอรีเน็ต
ในมือขึ้น พร้อมส่งยิ้มมาให้เขาอย่างเป็นมิตร

คนนี้ท่าทางรำเริงไม่ค่อยกลัวอะไร ตรงข้ามกับนาซี้อย่างสิ้นเชิง

“ตั้งชื่อเล่นให้คนอื่นเขาไปทั่วเลยนะ ขอโทษนะคะ คุณมาชูลินะคะ ฉันชื่อ **อิโรมิซาโตะ มิกะ** เอ่อ รู้จักเครื่องดนตรีนี้หรือเปล่าคะ?”

เด็กสาวมัดผมหางม้าที่ชื่อมิกะนั้นเป็นคนตัวเล็กสุดในบรรดาทั้งสี่คน เธอขี่เครื่องดนตรีในมืออย่างกล้าๆ กลัวๆ

“เทเนอร์ฮอว์นใช่ไหม รู้จักสิ”

“ระ รู้จักจริงด้วย! ว้าว ดีใจจัง!”

พอຍឹມก็ทำให้เธอดูเด็กยิ่งขึ้น แต่กลับรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นที่ไม่เข้ากับลักษณะภายนอก

เธอยังคิดว่าเป็นเด็กที่แปลกดี

และสาวน้อยคนสุดท้ายเจ้าของคอร์เน็ตตัวที่สอง เธอเงยหน้าขึ้นมาเพราะคิโนะเอะกะระทั้งเรียกเบาๆ

“เอ่อ ชะ ชื่อ **เซย์โจ ชูซุสะ** ยะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

เธอไ้ผมยาวประบาศัดเสมอเรียบและยาวเล็กน้อยดูเข้ากันดี เด็กสาวในชุดเครื่องแบบที่ดูสง่างามทักทายเขาด้วยเสียงที่ค่อยๆ เบาลงจนแทบหายไป

เธอยังคิดว่าเธอคนนี้ท่าทางจะเรียบร้อยมากและคงรับมือได้ยาก

“ลองข้อมิให้คุณมาชูลูกก่อน แล้วค่อยฟังคำแนะนำจากเขากันนะ เขาพูดส่ำหีมาแล้ว ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจก็ถามได้เลยนะจ๊ะ”

“ค่า!”

“เอ่อ.....คือ.....คือว่า.....”

ไม่รู้ว่ายัดเยียดหน้าที่ชี้แนะให้ อย่างเนี่ยนๆ หรือไม่ได้ยินเสียงของเอยจิ หรือแกลังทำเป็นไม่สนใจกันแน่ แต่คานาอะก็เดินกลับห้องพักครูไป

สิ่งที่ยังดังก้องในห้องวิทยาศาสตร์เหลือเพียงเสียงสนุกสนานของพวกเขา

ตอนได้ยินว่าเป็นเด็กมีปัญหาที่ถูกดึงออกจากชมรมเครื่องเป่า เขาคิดว่าจะเป็นพวกเด็กจอมกวนมากกว่านี้ แต่กลับร่าเริงและว่านอนสอนง่ายกว่าที่คิด ทำให้เขาโล่งใจขึ้นเล็กน้อยและมองพวกเขาอย่างใจเย็น

นาซึซึ่งซึ่งสาวผมยาวดำสลวยนั้นดูใจเย็นและเอาการเอางาน มีออราที่น่าปกป้องทะนุถนอมที่สุดในบรรดาทั้งสี่คน

ส่วนคิโนอะที่มัดผมข้างดูระดับกระฉะร่าเริง และคงมีนิสัยสบายๆ ด้วย

มิกะเด็กสาวผมหางม้าที่พูดสำเนียงคันไซ* จึงดูมีเอกลักษณ์ มีภาพลักษณ์ดูกระตือรือร้นและเอาการเอางานไปพร้อมกัน

และซุซุสะที่ไว้ผมบ๊อบยาวนั้นค่อนข้างเรียบร้อยและไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง แต่ก็ไม่ถึงกับคุยด้วยไม่ได้ เพราะเธอยังพูดคุยกับทุกคนได้อย่างสนิทสนม

ยิ่งไปกว่านั้นทั้งสี่คนล้วนเป็นเด็กสาวที่จัดว่าหน้าตาน่ารักในแบบสาวสวยเลยทีเดียวได้

(เดี๋ยวก่อนสิ เราไม่ใช่โลลิตาคอนสัคน้อย!)

* สำเนียงท้องถิ่นที่ใช้ทางภาคตะวันตกของญี่ปุ่น

หมวดนิยายแปล
ท่านองเพลง - ไลต์โนเวล

9 786165 838108

ราคา 149 บาท

ISBN 978-616-583-810-8

KINIRO QUARTET! 1

© 2013 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2013 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

DEX
PRESS

yumeyaclub.com | DEXPRESSclub

มาซู เอย์จิ นักศึกษามหาวิทยาลัยดนตรีและนักเปียโนเฟื่องฟูผู้มีมือที่ผู้กำลังหมดอาลัยตายอยาก วันหนึ่งอาจารย์ผู้มีพระคุณสมัยเด็กได้โทรศัพท์มาหา และขอให้เขาช่วยไปเป็นโค้ชของเครื่องเป่าของสี่สาวเจ้าปัญหา! แต่พรสวรรค์และความฝันของเหล่าเด็กสาวที่จะมุ่งสู่เวทีระดับโลกนั้น ได้จุดไฟในใจที่ใกล้ดับกับของเอย์จิให้ลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง!

ขอเชิญพบกับนิยายชนะเลิศการประกวดรางวัลคิกออฟ ของสำนักพิมพ์ Overlap ที่จะบรรเลงเรื่องราวแห่งความประทับใจของเหล่าหนุ่มสาวผู้หลงใหลในดนตรี

E LIGHT NOVEL